

Hvad ligger der bag de fremmedartede navne som bruges i løbet af kirkeåret der løber fra 1. søndag i advent og indtil sidste søndag i kirkeåret.

- Ja det vil du kunne læse om her:

Kristi himmelfart

Kristi himmelfart falder 40 dage efter påsken. Og i de 40 dage, der er mellem påsken og Himmelfarten, er Jesus sammen med sine disciple. Han går omkring, han spiser med dem.

For de første kristne var det vigtigt, at det blev pointeret, at Jesus virkelig var stået op fra de døde. Og derfor kan man læse i Apostlenes Gerninger, hvordan Jesus går rundt på jorden som et menneske - ikke som et spøgelse eller som en ånd. Efter de her 40 dage samler han sine disciple, han lover dem, at Helligånden skal komme over dem. Det sker i Pinsen som falder 10 dage efter Kristi Himmelfart.

Farven er hvid.

Pinse

Pinse er festen for den 3. person i treenigheden, Helligånden. Det er festen for, at Gud skaber og opretholder ved sin Ånd. Som Guds Ånde svævede over vandene helt tilbage ved Skabelsen udgydes nu Ånden over alle. Gud er nær ved alle gennem sin kraft.

Tunger som af ild sætter sig på jøder fra alle verdenshjørner med forskelligt sprog og de forstår pludselig hinanden. Alle er et.

Jøderne er kommet til Jerusalem for at deltage i den 3. store valfartsfest - nemlig høsten.

Peter holder en tale om Jesus, og hvordan Jesus er opstået fra de døde for dem og intet mindre end tre tusinde mennesker bliver døbt ved den lejlighed.

Man kalder også pinsen for kirkens fødselsdag

Farven er rød for ild.

Trinitatis søndag

Nu har vi været i gennem samtlige af de store fester, jul, påske og pinse og nu slutter vi med Trinitatis søndag. Festdag for treenigheden. Vi kristne tror at Gud er én, men samtidig tre i én; Gud Fader, Gud søn, Gud Helligånd. Vi møder ham på 3 forskellige måder.

Trinitatistiden løber helt ind til første søndag i advent og er den længste tid i kirkeåret. Nu skal vi til at leve på alt det, vi har hørt.

Farven er grøn for vækst.

Palmesøndag

Det er den dag, hvor Jesus han rider ind i Jerusalem på et æsel. Stemningen er høj, forventningerne er store, for nu kommer han, som alle venter på - kongen. "Bryd ud i jubel, Zions datter, råb af fryd, Jerusalems datter! Se din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig, sagtmødig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føl."

Sådan står der i Zakarias Bog i det gamle Testamente - præcis sådan cirka kom han - på et æsel. Folk bredte deres kapper ud på vejen, nogle skar palmegrene af træerne og strøede dem på vejen - luften gjaldede af glade jubelråb - "velsignet være han, som kommer i Herrens navn."

Siden gik det som bekendt ned ad bakke, han var på en anden måde, end de havde forventet, og fredag kulminerede det hele, da han døde på et kors, men det var heldigvis ikke det sidste, der var at sige om den sag, for påskedag skete der noget ganske fantastisk, - da kvinderne kom ud til graven for at salve Jesu lig, var den store sten - som var rullet for gravhulen - væk.

Jesus var opstanden.

Septuagesima og Seksagesima

Vi tæller ned til påske. De to søndage med de mærkelige navne ligger mellem Helligtrekonger og Faste. Septuagesima betyder den halvfjerdsindstyvende og seksagesima den tresindstyvende (dag) før påske.

Og selvom antallet af dage ikke helt stemmer, så siger det en hel del om, hvor vigtig påsken er også for kristendommen - for alle søndage i kirkeåret fastlægges ud fra påskesøndag, som hvert år falder på den første søndag efter den første fuldmåne efter forårsjævndøgn.

Derfor falder de skæve helligdage heller ikke på de samme dage år efter år. Påske falder nogle gange tidligt, andre gange sent.

Den liturgiske farve er lilla - ligesom fastens farve er det.

Faste - og fastelavn

I dag er fastelavn børnenes fest - vi slår katten af tønden, klæder os ud og spiser fastelavnsboller - det gør vi også i Ruds Vedby Kirke, og det er næsten som juleaften - kirken er proppet med udklædte børn.

Jeg ved ikke, hvor mange der faster i dagens Danmark for at forberede sig på påsken, men fastelavn betyder oprindelig fastelag eller fasteaften og betyder et muntert lag før fasten.

Der skulle nemlig vinkes farvel til kødet, så inden det blev alvor, så skulle der festes igennem.

Karneval kommer i øvrigt af carne vale, det vil sige "at lægge kødet væk" - det samme gjorde man før i tiden, man måtte kun i de 40 dage fasten varedede indtil det blev påske - spise fisk, klipfisk, vandgrød, grovbrød .

Man spiste det hvide brød, fastelavnsbollerne blev serveret i mælk, og man spiste massevis af fedt, hvidt flæsk.

Helligtrekonger

I øjeblikket befinder vi os i kirkeåret i den tid, der hedder Helligtrekonger.

Den kirkelige farve er grøn, grøn for vækst, grøn for håb.

I går var det officielt den dag, hvor julen den sluttede – den 6. januar.

Den dag er det den dag, hvor vi tager juletræet ud af kirken, fjerner pynten og vender os mod hverdagene igen.

For en hel del mennesker, fornemmer jeg, sluttede julen lige efter 2. juledag. I år har det været en rigtig arbejdsgiver jul, allerede mandag stod den igen på arbejde for langt de flestes vedkommende, og mon ikke juletræet i løbet af den uge blev lagt på traileren og fragtet af sted til genbrugsstationen.

Julepynten med kræmmerhuse, kravlenisser blev pillet ned til fordel for Happy New Year skilte og fyrværkeri, champagne, kransekage, Dronningens nytårstale og ”Same procedure as last year”.

Og dagen derpå - på den første dag i det nye år var der mange, der lå på sofaen derhjemme med udsigt til fladskærmen og ski-hop fra Garmisch-Partenkirchen eller nytårskoncert med Wienerfilharmonikerne.

Det gjorde vi nu ikke i kirken, da havde vi festgudstjenesten – og vi fejrede, at også i det nye år, der ligger foran os som ukendt fremtid, er Gud med os.

I kirken kender vi til at skynde os langsomt, julen varer lige til påske og derimellem kommer fasten. Der er vi

ikke i øjeblikket, – den begynder med Fastelavn og mere om det på et andet tidspunkt.

Vi er i Helligtrekongertiden – som jeg skrev før ”Vise mænd fra Østerland drog i verden ud på stand” – de så en stjerne: ”Når den stjerne lys og mild sig lod se ved midnatstid, var det sagn fra gamle dage, at en konge uden mage skulle fødes på vor jord.”

Det lyder eventyrligt, et sagn fra gamle dage, at en konge uden mage skulle fødes på vor jord. De tre vise mænd som traditionen kalder Kasper, Melchior og Balthazar - de drog afsted til en verden, der var alt andet end eventyrlig blot, vores verden.

Det er tilladt også i kirkelige sammenhænge at trække på smilebåndet, så nu får I en lille afstikker, at smile af:

Når man sidder ved sin computer får man indimellem en masse sjove mails, og jeg så her hen under advent en mail, hvor spørgsmålet lød:

Hvad mon der ville være sket, hvis „De Hellige Tre Konger” havde været „De Hellige Tre Dronninger”? Og svaret var:

De ville ganske enkelt have spurgt om vej.
De ville være kommet i rette tid.
De ville have bistået ved fødselen.
De ville have gjort stalden ren.
De ville have medbragt nyttige gaver og noget spiseligt.

Er der noget som kvindelig selvretfærdighed, men straks efter det gode grin kom næste spørgsmål;

„Men hvad havde de sagt efter afrejsen?”

Straks efter afrejsen:

„Så I de sandaler, Maria havde på til den tunika?”

„Den lille lignede da slet ikke Josef – synes I?”

„Hvordan kan de da holde det ud med alle de kreaturer i stalden?”

„Og hendes æsel så Herrens ud!”

„Det siges, at Josef er arbejdsløs!”

„Gad vide, hvornår vi igen ser den gryde, som vi havde lasagnen med i!”

„Jomfru – ha! – nu må jeg grine – for jeg husker udmærket Maria fra Universitetet!”

Nu siger denne lille historie jo noget mere om kvinder – måske! – end om selve hændelsen med De Hellige Tre Konger – Hvad det egentlig var, der var deres ærinde.

Jo de havde set stjernen på himlen, noget stort var blevet vist dem. Det fascinerende ved den beretning synes jeg er det, at de drog afsted, de forlod simpelthen alt det, de kendte; det trygge, og så drog de af sted og fandt kongen, det lille barn der blev født i en stald i Bethlehem - Jesus barnet, og de bragte ham gaver, guld, røgelse og myrra.

Det er hvem Han er – og hvad Han er – der skal åbenbares for os også i den tid der kommer, ”vi har og en ledestjerne, og når vi den følger gerne kommer vi til Jesus Krist.”

Marianne